

conciència m'acusaria de haberte fet sofrir tant... ¡Bona nit, Botarello! y quedat las botinas que per tan poca cosa no quedarà enra-dera 'l meu casament. Dorm be, Botarello, dorm be, que 't convé molt!

Y l'Angelo sortí rient ab totes sas forsas.

En Botarello, s' havia lluit.

Las botinas estavan acabadas y no sols no podia cobrar lo que valian sino que ni 'l valor del material. Va pensar en anar á vendrelas á Nápols.

L'endemá, tan bon punt se llevá, va agafarlas, las va penjar al cap del bastó y cap á ciutat.

Cuan ja s'habia allunyat un tros del poble, trová á un home que trevallaba en un camp y que li digué:

—¿Ep, ep! mestre ahont aneu?

—Cap á Nápols.

—¡Enteniment! creyeume—li respón l'altre—no vos esposeu aixís pel camí, perque estém en temps de veda y sí...

—¿Qu'empatolleu?

—Ja veureu. Aneu ab cuidado de trovar cap guarda per que si os pregunta ahont los heu mort...

—¿Qué sou boig mestre? Crida en Botarello, deixantlo y continuant lo camí ab las sabatas al hastó.

No havia caminat molt, quan un home que anava carregat de virám s'atura devant seu dihentli:

—Bon home: voleu vendreuhos eixa cassa? Os ne dono dos galls á cambi, ó dos parells de pollastres si ho preferiu. Sou molt ditxós d'haber pogut matar el primer parell de faysans de l'estació. En voleu trenta pissetas?... Ba, ba..... ja veig que no 'ls voleu vendre. Adeu y ¡bona sort!

Y el de la virám se va allunyar deixant mitj alelat al pobre sabater. «Mireus qu' es casual—deya ell—trobar dos boitgs, l' un darrera l'altre. ¿Qué pot significar aixó?

Al cap d' un rato trová una carretela descuberta tirada per dos caballs, y com que anavan al pas al passar per devant del sabater, un del fondo del carruatje deya al altre:

—Mira quin parell de faysans. No mes ne voldria qu' un pera diná. Cotxero ¡alto! vos, l' home. ¿Cuánt ne voleu d' aqueix parell de faysans?

En Botarello no va volguer escoltar més y va apretá á correr com si l' empaitessin. Estich embruxat ó borratxo?—se deya.—Tothom pren las meas sabatas per un parell de faysans. Qui va equivocat? ¿Jo ó 'ls altres? Y frengantse 'ls ulls, deya: «Es impossible, son ben be las meas sabatas... Per qué donchs ho pre-

nen per un parell de faysans?...

Me tinch d'assegurar si las meas sabatas son sabatas ó qué; y trovant á un noy adormit al peu d' una olivera, pensá: Vetaquí un criatura que decidirá la cuestió, y 'l cridá fins que 'l va tenir despert.—Noy, escoltam y digam la vritat. ¿Qué tinch á la ma dreta?

—Un bastó—diu 'l noy mitx endormiscat.

—Bueno; y are qué tinch á l' esguerra?

—Dos faysans.

—¿Faysans? va repetir en Botarello—(las criaturas sempre diuhen la vritat). ¿Estás ben segur de que son faysans?

—Ben segur, n' he vist molts, pero may de tant bonichs.

—Bon minyó, Adeu.

Y ple de satisfacció, en Botarello continuá 'l camí de Nápols pensant ab la seva ditxa.

Las meas sabatas—deya—transformadas, me valdrán molt bé un garrinet... y seria jo ben ximple de creure mes als meus ulls que á tota la gent que diuhen que del cap del bastó 'n penjan dos faysans que 'm poden valguer mols diners.

Arriva per fi á Nápols, ahont precisament era dia de mercat. En Botarello 's va plantar entre una peixetera y una marmanyera, va deslligar las sabatas del bastó y ab molt de cuydado las va exposá al públich y ningú 'n feya cas; una mica contrariat, se posá á cridar ab veu forta:

—Faysans, faysans! ¿Qui 'm compra 'ls faysans?

—Qué vos empatolleu?—li diu la marmanyera—¿Ahont son los faysans?

—¡Faysans, faysans!

Alguns noys s' hi aturan al devant per examinar l' home que tenia dos sabatas en l' aire.

—¿Qui es aquell dels faysans?—preguntavan.

—Es un boig—responían posantse 'l dit al front.

Faysans, faysans!—cridava encare en Botarello.

—Sabatas, sabatas vellas!—va cridar la marmanyera—¡A fora, á fora, que no hi es tot!

—Vosalires no hi sou totes, bardaixas!—li va contestá en Botarello.

—Té per ximple!—va cridar la peixetera mentres li feya petar uu peix per la cara.

Y desseguit tantas peixeteras y marmanyeras com hi havia per aquell vol se juntaren en un moment. De tronxos no 'n volgueu més, alló era un tiroteix seguit.

Rabiant, en Botarello, va provar de defensarse ab lo bastó, pero desseguida quedá desarmat y ab un tancar y obrir d' ulls, se va sentir de cul al aigua d' un surtidor del mitx de la plassa.